

รักแท้
เวลา

รักแท้ เวลา

นิรมลนิรมล

อัญญากราน

รักแท้เงาลวง

ผู้เขียน : อัญญสรารณ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ หรือดัดแปลง ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมด
ของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บหรือเผยแพร่ไม่ว่าในรูปแบบ
หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2556

ออกแบบปก : ฐวิกานต์

ศิลปกรรม : ฐวิกานต์

พิสูจน์อักษร : เอฟ-รวี

ผู้จัดพิมพ์ : AnyaSaran

คำนำ

นวนิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียนล้วนๆ เพื่อมุ่งหวังให้ผู้อ่านได้รับความเพลิดเพลินในอรรถรสตามแบบฉบับของนวนิยายเท่านั้น โดยไม่ต้องการก้าวล่วงไปถึงบุคคลหรือหน่วยงานใดๆ และหากบังเอิญไปสอดคล้อง หรือเกี่ยวข้องโดยไม่ได้มีเจตนา ก็ต้องขออภัยล่วงหน้าไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

รักแท้เงาลวง เป็นเรื่องราวของพยาบาลสาวคนหนึ่งแถมยังเป็นถึงลูกนายพล แต่เพราะต้องการหลีกเลี่ยงการแต่งงานด้วยการเดินทางมาเมืองหลวง และถูกเข้าใจผิดว่าเป็นสาวบ้านนอกหลงทาง จนเกิดความคิดแฉงๆ เข้ามาเป็นสาวใช้ในบ้านหลังใหญ่ของนายทหารเรือหนุ่ม โดยมีเพื่อนสาวของเธอคอยช่วยเหลือแม้จะต้องเจออะเจอะเรื่องซัดใจกับลูกน้องของเจ้าของบ้านก็ตาม

และเมื่อฟอม่ายที่มีลูกสาวแสนน่ารักอย่างเขา เกิดความรู้สึกประทับใจสาวสวยคนนี้อย่างถอนตัวไม่ขึ้น เขาจะ

สะสางความยุ่งยากใจทั้งหลายได้อย่างไร เมื่อไม่ต้องการจะเก็บ
ซ่อนความรู้สึกของตัวเองอีกต่อไปแล้ว

ขอให้สนุกกับการติดตามเรื่องราวของกฤติกา กับ นาวาตรี
อัศวิน และเหตุที่ยกกับเรือเอกนรพนธ์ ได้จากเนื้อหาในหน้าต่อไป
นี่นะคะ

จากใจผู้เขียน

อัญญสรารณ

รักแท้แพง

อัญญา

1...

อากาศร้อนอบอ้าวยามบ่าย ทำให้หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งกำลังเดินย่ำไปตามทางเดินภายในซอยลึกรู้สึกถึงความเหนียวล้ามากขึ้นทุกขณะ

เธอกำลังนึกเสียใจที่รีบร้อนลงจากรถแท็กซี่เร็วเกินไป ก่อนจะทำการตรวจสอบสถานที่ที่ต้องการมาให้แน่ใจเสียก่อน

แล้วก็เกิดความผิดพลาดขึ้นจนได้ เมื่อพบว่าบ้านหลังนั้นไม่ใช่บ้านเพื่อนของเธอ แกรมชื่อนามสกุลของเพื่อนที่หญิงสาวเอ่ยถามยังไม่เป็นที่รู้จักหรือคู่หนูของคนในบ้านนั้นเลยสักนิด

ซ้ำร้าย

โทรศัพท์มือถือที่ใช้อยู่ประจำก็มีอาการใช้งานไม่ได้ขึ้นมา
เสียเฉยๆ จนต้องเก็บซุกไว้ก้นกระเป๋าอย่างไร้ประโยชน์

กฤติกาเคยเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไม่กี่ครั้ง และทุกครั้งก็มา
กับบิดามารดาเมื่อหลายปีแล้ว โดยเดินทางจากบ้านจังหวัด
เชียงใหม่ด้วยการโดยสารเครื่องบินภายในประเทศ หรือไม่ก็
รถยนต์ส่วนตัวที่มีพลขับของบิดาทำหน้าที่อย่างเคร่งครัดตลอด
เส้นทาง ตัวเธอเองจึงไม่ได้รู้จักถนนหนทางที่ไหนเลย โดยเฉพาะ
ในเมืองหลวงที่แสนจะวุ่นวายแบบนี้

และหลายวันที่เคยอยู่พักก็เป็นไปด้วยความสะดวกสบาย
เพราะอยู่ในความดูแลของผู้ใหญ่ จนเธอแทบไม่ต้องรับผิดชอบสิ่ง
ใดทั้งสิ้น

แต่เพราะการตัดสินใจอย่างปัจจุบันทันด่วนเมื่อวันวาน
กฤติกาจึงต้องรีบร้อนเดินทางมาในครั้งนี้อย่างฉุกเฉินทุกเต็มที

สาเหตุของเรื่องราวทั้งหลายนี้เริ่มปรากฏขึ้นเมื่อประมาณ
เดือนสองเดือนก่อน

และพอหลังจากเธอเพิ่งเรียนจบปริญญาตรีด้านพยาบาล
มาหมาดๆ กำลังอยู่ระหว่างรอเรียกตัวเข้าทำงานที่สมัครไว้

บิดาของกฤติกา ก็เริ่มเอ่ยถึงลูกชายของเพื่อนร่วมรุ่นคนหนึ่งของท่าน ซึ่งเคยไปมาหาสู่ที่บ้านของเธอสองสามครั้ง โดยกล่าวเป็นนัยๆ ว่าผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายคงยินดีมากหากลูกๆ จะเกิดนึกชอบพอกัน แถมมารดาของหญิงสาวก็พลอยเห็นดีเห็นงามไปด้วย เพราะต้องการให้ลูกสาวคนเดียวของตัวเองได้แต่งงานมีครอบครัวเป็นหลักเป็นฐานเสียทีหลังจากเรียนจบ

พลตรีประวัติรบิดาของหญิงสาวอยู่ในวัยห้าสิบกว่า เป็นนายทหารแห่งกองทัพบกและประจำอยู่กับค่ายทหารทางภาคเหนือหลายปีแล้ว พี่นเพขของท่านเป็นคนจังหวัดเชียงรายนี้เอง และครอบครัวของเพื่อนท่านคนนั้นก็เป็นคนภาคนี้เช่นกัน

กฤติกาจำได้เพียงว่าลูกชายของคุณลุงท่านนั้น เป็นชายหนุ่มหน้าตาจืดๆ ผิวขาวราวกับผู้หญิง

การพบกันของทั้งคู่แต่ละครั้งก็แทบจะไม่ได้สนทนาอะไรกันมากมายนัก หญิงสาวจึงนึกไม่ออกว่าฝ่ายนั้นจะคิดชอบใจเธอได้อย่างไร

และถึงแม้จะไม่ได้ทำการต่อต้านด้วยวิธีอะอะโว้ยวายให้พวกผู้ใหญ่ตำหนิ แต่โดยส่วนตัวแล้วกฤติกา ก็ไม่อาจจะยอมรับได้กับเรื่องการแต่งงานแบบคลุมถุงชนเช่นนี้

ฉะนั้นเมื่อมารดาของเธอบอกว่าผู้ใหญ่วางฝ่ายชายต้องการจะเร่งรัดขอคำตอบเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อจะทำการสู่ขอเป็นเรื่องเป็นราว และจะได้จัดงานแต่งงานให้เป็นทางการ กฤติกาจึงต้องยืนยันด้วยคำปฏิเสธอย่างหนักแน่นว่าตัวเองไม่ต้องการแต่งงานตอนนี้

โชคดีที่บิดามารดาของเธอไม่ได้บังคับขู่เข็มนอะไรมากนัก นอกจากคอยเกลี้ยกล่อมลูกสาวให้เห็นดีเห็นงามไปด้วยเท่านั้น หากแต่กฤติกาก็ยังปฏิเสธอยู่ท่าเดียวโดยไม่คิดจะยอมโอนอ่อนผ่อนตาม ท่านทั้งสองจึงทำอะไรไม่ได้

ทางเดียวที่เธอคิดว่าจะแก้ไขปัญหาลเฉพาะหน้าช่วงนี้ได้ก็คือต้องใช้วิธีหลบหน้าบรรดาผู้ใหญ่ไปสักพัก จึงนึกถึงเพื่อนรักของเธอคนหนึ่งขึ้นมาได้

หุทัยเป็นเพื่อนสนิทของเธอตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมต้น จนกระทั่งครอบครัวของหุทัยย้ายถิ่นฐานมาอยู่กรุงเทพฯ ทั้งคู่ก็ยังคงติดต่อกันอยู่เสมอ

ช่วงที่มหาวิทยาลัยปิดภาคฤดูร้อน เพื่อนของเธอยังคงแวะไปหากฤติกาที่บ้านเชียงใหม่ และเคยชักชวนให้หญิงสาวลง

ไปเที่ยวที่บ้านของตัวเองบ้าง แต่จนแล้วจนรอดกฤติกาก็ยังไม่มี
โอกาสทำตามคำชวนของเพื่อนสักครั้งเดียว

จนกระทั่งถึงวันนี้เองที่ตัดสินใจเดินทางมา

การอ้างกับบิดามารดาว่ามาหาหุทัย และอาจถือโอกาส
สมัครงานกับโรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพฯ นั้น ฟังดูเป็น
ทางออกที่มีเหตุผลไม่เลวสำหรับตอนนี้ ในยามที่ใกล้จะถึงภาวะ
คับขันเต็มทีสำหรับเธอ

“เอ..อยู่หลังไหนนะ หลงทางแน่เลย ยัยนกเอ๊ย”

กฤติกากำลังขังใจว่าจะเลิกเดินทางกลับบ้านเพื่อนอย่างไร
จุดหมายเช่นนี้เสียทีดีไหม

ผู้ออกไปหารถที่ถนนใหญ่เพื่อไปเข้าพักโรงแรมที่ไหนสัก
แห่ง พักผ่อนให้สบายๆ ก่อนแล้วจึงค่อยโทรศัพท์ติดต่อกับหุทัย
สอบถามเส้นทางให้เป็นเรื่องเป็นราวอีกทีดีกว่า จะารู้เสียทีว่า
บ้านของเพื่อนเธออยู่ที่ไหนกันแน่

ขณะกำลังตัดสินใจว่าจะเดินย้อนกลับ บังเอิญสายตาของ
กฤติกาก็เหลือบไปเห็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ แขนงำรักคนหนึ่งซึ่ง
น่าจะอายุประมาณสองขวบ กำลังเดินเตาะแตะอยู่กลางซอย

อย่างน่าหวาดกลัวอันตรายเหลือเกิน เพราะที่นี้เป็นซอยใหญ่ซึ่งมีรถแล่นผ่านไปมาไม่ขาดระยะ หญิงสาวจึงต้องรีบเดินเข้าไปหาหนูน้อยทันทีด้วยความเป็นห่วง

"หนูจ๋า มาจากที่ไหนจ๊ะ"

กฤติกาก้มหน้าลงถามเด็กน้อย แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบใดๆ เพราะเจ้าตัวกำลังยืนดูนิ้วหัวแม่มือของตัวเองอย่างเอร็ดอร่อย

แก้มยุ้ยห้อยเป็นพวงสีชมพูของแม่หนูทำให้กฤติกาดยิ้มด้วยความเอ็นดูไม่ได้ ก่อนจะก้มตัวลงอุ้มเด็กหญิงไว้ในอ้อมแขนข้างหนึ่งและหิ้วกระเป๋าเดินทางใบเล็กของตัวเองไว้อีกข้าง

ชุดกระโปรงบานพองของเด็กหญิงเป็นผ้าเนื้อนุ่มตัดเย็บประณีต ทำให้หญิงสาวสันนิษฐานว่าคงเป็นลูกหลานของบ้านไหนสักหลังหนึ่งละแวกนี้เป็นแน่

เพราะเท่าที่เห็นแต่หลัง เป็นบ้านหลังใหญ่ๆ เนื้อที่กว้างขวางตามสไตล์แตกต่างกันไปเกือบทุกหลัง เรียกว่าเป็นถิ่นผู้มีอันจะกินแทบทั้งสิ้น

แล้วกฤติกาก็เริ่มยิ้มออกเมื่อเห็นประตูรั้วอัลลอยด์ฝั่งตรงกันข้ามมีรอยเปิดแง้มไว้ไม่สนิทอย่างน่าสงสัย เธอจึงตัดสินใจ

คุณแม่เด็กน้อยตรงไปยังบ้านหลังนั้นก่อนเพื่อน เพราะนี่ก็เฝ้าใจว่า
อาจจะเป็นหลังนี้ก็ได้

ภายในบริเวณสนามหญ้าหน้าบ้านกำลังมีเสียงเอะอะกัน
อยู่ ระหว่างหญิงชราท่าทางภูมิฐานกับเด็กชายคนหนึ่ง

"ตายแล้ว..ตาแจ๊ค ตามอะไรก็ไม่รู้ ปล่อย่นองอยู่คนเดียว
ได้ยังไง ช่วยยายตามหาเร็วๆ เชียว"

กฤติกากดกริ่งหน้าประตูเพื่อเรียกความสนใจจากคนข้าง
ใน

ทั้งคู่จึงหันมาดูเกือบจะพร้อมกัน หญิงชรารีบเดินมาที่
ประตูรั้วในอาการแทบจะกลาสีหน้าตึ้นๆ ส่วนเด็กชายก้มหน้างุด
เดินมาตามหลัง

"ย้ายไป..ไปอยู่ไหนมาลูก"

"เด็กคนนี้ อยู่บ้านนี้ไซ้มัยคะ"

กฤติกาสอบถามทั้งๆ แน่ใจว่าคงไม่ผิด เพราะดูท่าทาง
หญิงชราตรงเข้าดูบหลังไหล่เด็กน้อยในอ้อมแขนของเธออย่าง
ห่วงใย พร้อมกับถอนใจเสือกด้วยอาการโล่งอก

"ไซ้จ๊ะหนู"

"ดิฉันเห็นแก่ออกไปยืนอยู่กลางซอยคนเดียววนะคะ กลัวรถ
จะชนเอา เลยพามาส่ง"

"ขอบใจจริงๆ ..แม่คุณ ยัยปู้กกำลังชนชะด้วย เผลอเป็น
ไม่ได้ นี่ยังไงออกไปถึงนอกถนน"

ว่าแล้วหญิงชรา ก็หันไปมองหลานชายตัวดี

"ตาแจ๊ค..นี่เราเอาจักรยานออกไปขี่เล่นข้างนอกอีกแล้วใช่
ไหม"

"ครับ..คุณยาย" เด็กชายตอบเสียงอ่อย พยายามหลบหลีกเลี่ยง
สายตาของญาติผู้ใหญ่ ขณะรับฟังเสียงเอ็ดอึ้ง

"แล้วก็ปิดประตูรั้วไม่สนิทอีกตามเคย ดูซิ..น้องเดินรอด
ออกไปได้อย่างนี้ เกิดรถราเฉี่ยวชนเอาจะว่ายังไง"

"ขอโทษครับ"

เด็กชายก้มหน้างุดลงไปอีก ก่อนจะเริ่มค่อยๆ ถอยฉาก
ออกไปอย่างรู้ทัน เพราะความที่เคยถูกดุอยู่เป็นประจำจนแทบจะ
รู้จังหวะจะโคนเป็นอย่างดี

"ขอบใจนะหนูที่พาน้องมาส่ง"

หญิงชราหันมาพูดกับภตุทิกาด้วยน้ำเสียงอ่อนลง เอ้อมมือออกจะเข้าอุ้มเด็กหญิงคืนจากหญิงสาว แต่เด็กน้อยทำท่าฝืนตัวไว้ไม่ยอมออกจากอ้อมแขนของภตุทิกาง่ายๆ

ผู้ใหญ่ทั้งสองต่างยิ้มให้กัน

"ยัยปุกคงติดใจหนูซะแล้ว"

ท่านพูดยิ้มๆ เหลือบมองกระเป๋าเดินทางในมือของเธอ

"เอ๊ะ..หนูมาจากสำนักจัดหางานหรือเปล่าจ๊ะ"

ภตุทिकास่ายหน้าปฏิเสธด้วยอาการงงๆ เด็กน้อย

"เปล่าค่ะ..ดิฉันมาหาบ้านเพื่อนแต่เผอิญไม่พบ สงสัยจะจำผิดนะคะ"

"แหม..เสียดายจริง ที่นี่กำลังรอคนทำงานอยู่พอดี ติดต่องไปหลายวันแล้วยังไม่ได้เลย ความจริงก็มีแม่บ้านเก่าแก่อยู่คนหนึ่งหรอก แต่ก็อายุมากเต็มที ทำอะไรไม่ไหวแล้วแหละ ป้าเองนะไม่ได้อยู่บ้านนี้หรอกหนู เป็นญาติกับเจ้าของบ้าน มาช่วยเขาดูแลเด็กๆ สองสามวันเท่านั้น"

หญิงสาวได้แต่ฟังเงิบๆ พร้อมกับมีสีหน้างมมากขึ้น ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายต้องการจะบอกเล่าอะไร

"ว่าแต่..หนูมาจากต่างจังหวัดหรือเปล่าจะ เห็นมีกระเป๋าเดินทางมาด้วย ไม่พบเพื่อนอย่างนี้แล้วจะทำอย่างไร รู้จักใครในกรุงเทพฯ อีกหรือเปล่า"

หญิงชราเริ่มชักไข่ไล่เลี้ยงหญิงสาวโดยมีจุดมุ่งหมายจะเกลี้ยกล่อมอยู่ในที่ ส่วนกฤติกาเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ใหญ่ท่าทางน่านับถือคนหนึ่งจึงตอบคำถามตามประสาชื่อ

"ดิฉันมาจากเชียงใหม่ค่ะ นอกจากเพื่อนคนนี้แล้วก็ไม่มีใครรู้จักใครในกรุงเทพฯ อีก คิดว่าคงต้องโทรศัพท์สอบถามให้แน่นอนก่อนว่าบ้านเขาอยู่ไหนจะได้ไปพบถูก"

"แหม..นี่ก็บ้ายมากแล้วนะหนู เดี่ยวก็ค่ำมืด ถ้าไม่พบเพื่อนจะไปพักที่ไหนล่ะจ๊ะ"

หญิงสาวหัวเราะน้อยๆ ไม่แสดงอาการว่าเดือดร้อนอะไรกับปัญหาเรื่องนี้ เพราะได้คิดกะการณไว้คร่าวๆ แล้ว แม้ววันนี้ยังไม่ได้เจอเพื่อนจริงๆ ก็คงจะไม่ยุ่งยากอะไรนัก

"คงต้องอาศัยนอนโรงแรมนะคะ"

"โอ้..เป็นสาวเป็นแสนะจ๊ะ พักโรงแรมจะเหมาะหรือ เอาอย่างนี้ดีมั้ย..ป่าจะขอถามตรงๆ เลยว่าหนูสนใจจะทำงานที่นี้บ้าง"

หรือเปล่า งานดูแลบ้านธรรมดาๆ นี่แหละกับเลี้ยงเด็ก อ้อ..แล้ว
อาจต้องดูแลคนแก่อีกคน แม่บ้านเก่าที่ว่านั่นแหละจ๊ะ"

แม้ว่าหญิงชราจะไม่ได้เอ่ยคำว่า 'คนรับใช้' อย่างชัดเจน
แต่ก็เป็นคำแรกที่กฤติกานึกได้ทันทีเมื่อได้ยินคำชักชวนนั้น

แล้วเธอก็ต้องอมยิ้มเมื่อแอบก้มดูสารรูปของตัวเอง

เออหนอ..เสื้อเซ็ทกับกางเกงยีนส์สีซีดที่สวมใส่ แถมยังมี
กระเป่าเสื้อผ้าใบย่อม แม้จะเป็นสไตล์สมัยนิยมแต่ก็ช่างเป็น
ภาพลักษณ์ที่เหมาะสมกับสาวบ้านนอกมาทำงานทำในเมืองหลวง
เสียนี้กระไร

ตอนลงจากเครื่องบินสายภายในประเทศเมื่อเข้านี้ก็ยังไม่
รู้ตัวเลยสักนิดว่าตัวเองจะดูแลได้มากขนาดนี้

คำว่าไปพักโรงแรมของเธอ คงเป็นที่เข้าใจของผู้ฟังว่าเป็น
โรงแรมจิ้งหรีดสภาพไม่น่าอยู่ที่ไหนสักแห่ง แทนที่จะหมายถึง
โรงแรมดีๆ มีระดับซึ่งไว้ใจได้ถึงความสะดวกและปลอดภัยอย่างที่
กฤติกากำลังคิดว่าจะไปค้างสักคืนสองคืน

ทั้งบัตรเครดิตและบัตรเอทีเอ็มจากเงินในบัญชีนับแสนที่มี
อยู่ ทำให้กฤติกาอุ่นใจพอว่าจะไม่เดือดร้อนแม้จะต้องอยู่ใน
กรุงเทพฯ นานนับเดือน

แต่ที่น่าตลกก็คือ หญิงสาวกำลังสนใจกับคำชักชวนนั้น เพราะเกิดนึกสนุกขึ้นมาจริงๆ คงเป็นช่วงเวลาของชีวิตที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

นับเป็นโอกาสที่จะมีประสบการณ์แปลกใหม่ซึ่งอาจหาไม่ได้ง่ายๆ เสียด้วย

"ว่าไงจะหนู ห้องพักอะไรเราก็มีให้พร้อมเลย ลองทำดูก่อนนะ"

ล่ำพั้งเพียงแต่การนึกสนุกขึ้นมาอย่างเดียวก็ยังไม่มีความอิทธิพลเพียงพอให้กฤติกาคิดจะตกปากรับคำได้อย่างง่ายดายเท่ากับเด็กหญิงในอ้อมแขน

หนูน้อยเอื้อมมือเล็กๆ ขึ้นกอดรอบคอของหญิงสาวไว้แน่นหนา แล้วซุกหน้าเข้าหาไอลุ้นจากอ้อมอกของเธออย่างพึงพังด้วยท่าทางอดอ้อน

เธอก็ตั้งใจอ่อนน้อมไปกับความน่ารักและน่าสงสารของเด็คน้อยในอ้อมกอดไม่ได้อีกต่อไป

2...

และแล้ว วิธีชีวิตรูปแบบใหม่เอี่ยมของกฤติกาก็เริ่มขึ้น
อย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน

หญิงสาวแนะนำตัวด้วยชื่อเล่นของเธอเองว่า 'นก' โดย
ไม่ได้บอกชื่อจริง รวมทั้งประวัติดั้งเดิมของตัวเองก็ไม่ได้เปิดเผย
ให้รู้ อีกฝ่ายก็มัวแต่ดีใจว่าหากคนรับใช้ใหม่ได้เสียที จนแทบจะ
ไม่ได้ซักถามอะไรมากนัก

ตรงกันข้าม รายละเอียดของเหล่าผู้คนภายในบ้านแต่ละ
คน กลับถูกแจกแจงจนกฤติกาจดจำแทบไม่ไหว

"เจ้าของบ้านนี้เขาชื่อคุณวินนะจ๊ะ นาวาตรีอัศวิน เป็นพ่อ
ของยัยปุก"

ได้ยินคุณป้าจู้บอกเล่าแล้วหญิงสาวก็แทบจะอีก

ไม่นี่กว่าจับพลัดจับผลูต้องมาเจออะเจอคนในแวดวงทหาร
เข้าอีกจนได้ ทำไม่ถึงหลีกเลียงไม่พ้นเสียที ถึงจะย้ายเหล่าจาก
ทหารบกอย่างบิดาของเธอมาเป็นทหารเรืออย่างเจ้านายคนนี้ก็
ตามเถอะ

"ยัยอรหรืออิงอรนั่นเป็นน้องสาวของตาวิน แต่คนละแม่กัน
กำลังเรียนมหาวิทยาลัยปีสอง ดูเหมือนจะรุ่นราวคราวเดียวกับ
หนูนี่แหละ นกอายุเท่าไรแล้วล่ะ"

ท่านเริ่มไล่เลียงก่อนจะถามขึ้น

"จะยี่สิบสองแล้วคะคุณป้า"

"อ้อ...นั่นก็แก่กว่ายัยอรปีหนึ่ง แม่นี้เรียนไม่ค่อยเก่ง ต้อง
เคี่ยวเข็ญกันหนักหน่อย วันๆ ดีแต่ไปเที่ยวกับแฟนเท่านั้น ถึงเรียน
ตกแล้วตกอีก"

"แล้วคุณแจ๊คนี่ลูกคุณวินด้วยหรือเปล่าคะ"

กฤตกาหันหน้าไปทางเด็กชายวัยสิบขวบซึ่งกำลังปีนป่าย
อยู่กับราวบันไดทางขึ้นชั้นบน ไม่ไกลจากห้องนั่งเล่นที่คุณจู้พา
หญิงสาวเข้ามาดู

"ไม่ใช่หรอก นายจอมชนนั้นเป็นลูกของอุษาพี่สาวของตา
วิน พ่อแม่เขาทำงานต่างจังหวัดทั้งคู่ แต่ลูกต้องอยู่เรียนให้จบชั้น
ประถมปีนี้ก่อนถึงจะย้ายตามไปได้"

"แล้วแกไปโรงเรียนยังไงหรอกคะ"

"มีรถโรงเรียนรับส่งจ้ะ มารับถึงหน้าบ้าน เมื่อก่อนนายชาย
เขาพอจะขับรถรับส่งได้หรอก แต่พักหลังๆ นี่งานเขายุ่งๆ เลยต้อง
จ้างรถโรงเรียน นี่ก็มาขาดเด็กรับใช้เข้าอีก ทั้งบ้านช่องเลยป่วนกัน
ใหญ่"

หญิงสาวพยายามจดจำรายละเอียดเพื่อจะได้รู้ว่าควร
ทำงานอย่างไรบ้าง

"ปกติป่าไม่ค่อยได้มาบ้านนี้หรอกนะ อยู่ห่างกันคนละมุม
เมือง แถมยังมีธุระปะปัง มีเพื่อนฝูงอีกกลุ่มใหญ่ นี่มาช่วยเขาดูแล
ชั่วคราวเท่านั้นเอง แต่แหม..กำลังวังชาคนแก่ต้องมาเลี้ยงเด็ก
ชนๆ นี่หนักเอาเรื่องเหมือนกัน หลายวันเข้าก็แทบไม่ไหว"

คุณจรีเป็นพี่สาวของบิดานาวาตรีอัศวิน จึงมีศักดิ์เป็นป่า
ของเขา

ท่านอยู่กับสามีตามลำพังอีกบ้านหนึ่ง กินเงินบำนาญ เพราะเป็นข้าราชการเกษียณแล้วทั้งคู่ ไม่มีลูกของตัวเอง จะมีก็แต่หลานๆ ที่อยู่บ้านนี้ทั้งนั้น

บิดามารดาของนาวาตรีอัศวินเสียชีวิตหลายปีแล้ว แต่เขายังมีภาระที่ต้องดูแลคนแก่อีกคนหนึ่งก็คือยายเซ็น คนรับใช้เก่าแก่ซึ่งอยู่ด้วยกันมานานตั้งแต่เจ้าของบ้านรุ่นก่อน

ทุกวันนี้แกพอจะช่วยเหลือตัวเองได้บ้างเล็กน้อย ภายในห้องพักส่วนตัวด้านเรือนคนรับใช้ แต่ทำงานการอะไรให้เจ้านายไม่ไหวแล้ว

กฤตีกาอดไม่ได้ที่จะถามถึงแม่ของเด็กหญิง

เพราะน่าจะเป็นแม่บ้านคนสำคัญที่สุดของที่นี่ เธอจึงได้รับคำตอบว่านาวาตรีอัศวินหย่าขาดกับภรรยาหลังจากลูกสาวเกิดไม่กี่สัปดาห์ แล้วฝ่ายโน้นก็แต่งงานใหม่กับฝรั่งชาวอเมริกันหลังจากหย่าไม่นาน

ในวันที่สอง นับจากเข้ารับตำแหน่งสาวใช้ประจำบ้านเต็มตัว กฤตีกาก็แทบจะหมดเรี่ยวแรงเมื่อทำงานทุกอย่างเสร็จในตอนค่ำ

เธอเริ่มงานรับอรุณด้วยการไปที่ห้องเด็กคนเล็กสุด

หนูปุก หรือชื่อจริงที่ได้รู้ในภายหลังว่าเด็กหญิงปิ่นชนก ยังนอนหลับตาพริ้มคูดนิ้วหัวแม่มือตัวเองอย่างมีความสุขบนเตียงเด็กภายในห้องตกแต่งน่ารัก

งานถัดไปจึงเตรียมอาหารเช้าแบบง่ายๆ ประเภทปังขนมปัง ทอดไข่ดาว ไว้สำหรับเด็กชายแจ๊คซึ่งวันนี้ต้องไปโรงเรียน และคุณอิงอรซึ่งเพื่อนชายจะมารับไปมหาวิทยาลัยตอนแปดโมงเช้า

จากนั้นก็ควรเตรียมอาหารเช้าพวกข้าวต้มหรืออาหารง่ายๆ โดยใช้บรรดาของสดเท่าที่มีในตู้เย็นไว้ให้คุณจรี รวมทั้งทำเผื่อถึงยายชิ้นด้วย

พอเด็กหญิงปุกตื่นนอนก็จับอาบน้ำแต่งตัวบ้วนอาหารจนเรียบร้อย ซึ่งเป็นงานที่กฤติการู้สึกเพลิดเพลินและชอบใจมากกว่าการทำอย่างอื่น

เธอเป็นคนรักเด็กและชอบเล่นกับเด็กๆ มาแต่ไหนแต่ไร แม้ขณะฝึกงานพยาบาลก็ยังแอบไปช่วยพวกพยาบาลรุ่นพี่ที่วอร์ดเด็กอ่อนเป็นประจำในยามว่างจากภาระการเรียน

และเด็กน้อยคนนี้ก็แสนจะน่ารักถูกใจเสียด้วย

เสียแต่ว่าเด็กหญิงปิ่นชนก ดูราวกับเด็กน้อยที่ขาดความ
สติเสเกินวัยไปสักนิดสำหรับเด็กเล็กอายุเพียงสองขวบ ซึ่งน่าจะมีความ
ความช่างเล่นช่างพูดมากกว่านี้

งานส่วนที่หนักหนาที่สุดของวันสำหรับเธอ คงเป็นเรื่อง
การทำความสะอาดบ้าน เพราะเหมือนทั้งหมดจะถูกทิ้งรกรไ้มา
นานเกินควรจนต้องทำความสะอาดและจัดระเบียบใหม่แทบทุก
มุม

จากบ้านหลังใหญ่รูปทรงสวยงามราวกับไขกอกออกมาจาก
หนังสือแบบบ้านหรูๆ กลับให้ความรู้สึกลับว่ามันยิ่งกว้างขวางขึ้นอีก
หลายเท่าตัว สำหรับคนทำความสะอาดเพียงคนเดียว

แต่หลังจากเสร็จงานทุกอย่างแล้ววกฤติกาก็อดยิ้มด้วย
ความภาคภูมิใจไม่ได้ เมื่อนึกขึ้นชมผลงานที่ทำไป แม้แต่บ้านของ
เธอเองแท้ๆ ยังไม่เคยต้องลงมือทำความสะอาดทั้งหมดด้วย
ตัวเองมากมายขนาดนี้เลย

คำคืนของวันหนึ่ง

หญิงสาวกำลังจะเคลิ้มหลับอยู่แล้ว หลังจากอาบน้ำเตรียมตัวจะเข้านอน แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงเด็กร้องทางลำโพงเล็กๆ จากเครื่องเฝ้าฟังประจำห้องนอนเด็ก

เธอหยิบเจ้าเครื่องที่วางนี้มาจากหัวเตียงของนาวาตรีอัศวิน ซึ่งเขาคงจะใช้งานอยู่เป็นประจำกับการที่ต้องเลี้ยงดูลูกเอง

คุณจรีบอกว่าเขาอาจจะยังไม่กลับบ้านในอีกสองสามวันนี้ซึ่งเป็นเรื่องปกติสำหรับคนในบ้าน ที่รู้ว่าบางครั้งเจ้าตัวต้องเดินทางไปยังฐานทัพเรือต่างจังหวัด

กฤติกาเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน เปิดประตูห้องนอนแสนน่ารักของเด็กหญิง เห็นแกกำลังนอนร้องไห้โยเยอยู่บนเตียง

"โอ้..เป็นอะไรคะ"

หญิงสาวอุ้มร่างน้อยๆ ขึ้นกอดเพื่อปลอบขวัญ จับตัวเด็กน้อยประคองพาดบ่าอย่างชำนาญ ขณะพยายามพูดปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"หนูนอนไม่หลับหรือไง เป็นอะไรบอกพี่นักษิคะ"

"แงๆ ..ห่าบ้อ..ห่าบ้อ"

"โอ้..คุณพ่อยังไม่กลับเลย อยู่กับพี่นกก่อนนะคะ"

คุณจรีเดินเข้ามาดูด้วยอีกคน

เห็นหญิงสาวในชุดนอนง่าย ๆ เสื่อยัดกางเกงขายาวสีพื้น
กำลังโอบอุ้มหลานของท่านเดินไปมาช้า ๆ ภายในห้อง

"งอแงคิดถึงพ่อละซี"

"คะ..คุณป้า"

"เฮ้อ..ตาวินเขาเลี้ยงมากับมือแท้ ๆ สองคนพ่อลูก แม่ย้าย
ปูกนะแทบไม่เคยไผ่หน้า" ท่านบ่นพิมพ์ส่งสารหลานชาย

หญิงสาวเปลี่ยนท่าอุ้มใหม่แล้วลองลูบ ๆ บริเวณหน้าท้อง
ของหนูน้อย เริ่มสงสัยสาเหตุของอาการงอแงของแก

"หนูปวดท้องมั๊ยคะ ไปเข้าห้องน้ำกับพี่นงน้อยนะคนเก่ง"
เธอพยายามหลอกล่อจนเด็กน้อยหยุดร้องไห้และยอมทำตามโดย
ดี

หลังจากทำภารกิจอยู่ในห้องน้ำกันได้ครู่หนึ่ง เด็กหญิงปิ่น
ชนกก็ถูกอุ้มออกมาด้วยสีหน้าสดใสขึ้นจนผิดตา

"ท้องผูกนะคะ..คุณป้า"

กฤติการายงานคุณจรียิ้ม ๆ จับตัวเด็กลงนอนบนเตียง พูต
กับแกเบา ๆ

"ที่นี้หิวแล้วละซี..ใช่มั๊ย เดี่ยวพี่นงชงนมให้ขวดหนึ่งนะ จะ
ได้อุ้มท้องหลับสบาย"

"เออ..แก่งนี้เน่ก เคยเลี้ยงเด็กมาก่อนรึ มีลูกเต้าหรือเปล้าละ
เรา"

คุณจรีนี่ก็ถึงความรอบรู้ของหญิงสาว สอบถามตรงๆ ไม่
อ้อมค้อมอย่างคุ่นเคยขึ้นมา พร้อมกับพิจารณารูปร่างหน้าตา
ของเธอด้วยสายตาแบบผู้ใหญ่

"เคยเลี้ยงเด็กมาบ้างคะ..นิดหน่อย แต่นกยังไม่ได้แต่งงาน
นะคะ" กฤติกาตอบเบาๆ สีหน้าแดงระเรื่อเพราะอดเขินอายกับ
คำถามนั้นไม่ได้

"นั่นซี..ปากก็ว่ายัง ผู้ใหญ่จะดูออก ว่าใครเคยแต่งงาน
หรือไม่เคยแต่ง รูปร่างมันผิดกัน"

ท่านพูดยิ้มๆ ขณะมองหญิงสาวยืนซนงมใส่ขวดพลาสติก
เห็นว่ารูปร่างนั้นโปร่งบางได้สัดส่วน ผิวพรรณขาวนวลสะอาดสม
เป็นสาวภาคเหนือ ใบหน้าเนียนสวยหวานนั้นก็เรียกได้ว่าสะดุด
ตาคุณจรีตั้งแต่วันแรก

ยิ่งกำลังเอียงอายสีหน้าแดงเรื่ออย่างนี้ยิ่งเห็นสวย

"นกทำงานได้ไม่เลวเลยนะ คิดว่าพอจะอยู่ทำได้มั๊ยจ๊ะ"

คุณจรีไต่ถามหลังจากกฤติกาพาเด็กหญิงเข้านอนหลับปุ๋ย
เรียบร้อยแล้ว และทั้งคู่เดินออกมาจากห้องเด็กพร้อมกัน

"คือ..นกไม่แน่ใจว่าจะทำได้นานแค่ไหน" เสียงตอบ
อ่อยๆ

"เอาเถอะ..สักพักหนึ่งก็ยังมีดี ว่าแต่พุงนี้ป้าอยากกลับไป
บ้าน ทิ้งมาหลายวันเหมือนกัน นกอยู่ทางนี้ไหวมั๊ย"

หญิงสาวมองอย่างลังเล

"คงพอไหวค่ะ แต่..เจ้าของบ้านยังไม่กลับเลย คุณอิงอรก็
คงไม่ค่อยอยู่บ้าน คุณป้าจะไว้ใจนกหรือคะ"

หญิงชราหัวเราะ

"ป้าว่าตัวเองดูคุณไม่ผิดหรอก อยู่ที่เรานั่นแหละว่าจะ
ทำได้นานแค่ไหน ป้ารู้ตัวเหมือนกันว่าทำเหมือนมดมือชก แต่รู้ว่า
เรามาหาเพื่อนในกรุงเทพฯ ไม่เจอก็ชวนให้มาทำงานเสียแล้ว ว่า
แต่โทร.ติดต่อเพื่อนหรือยัง ใช้โทรศัพท์ที่บ้านนี่ก็ได้นะป้าอนุญาต"

"ขอบพระคุณค่ะ นกยังไม่มีเวลาติดต่อเพื่อนเลยค่ะ"

"มัวแต่งานยุ่งทั้งวันละซี บ้านช่องปล่อยทิ้งไว้นานก็เป็น
อย่างนี้แหละ แถมผู้ชายเป็นเจ้าของบ้าน ยัยอิงอรอาศัยอะไรไม่
ค่อยได้หรอก บางอาทิตย์เขาก็ไปอยู่กับแม่เขาที่ปากน้ำ
สมุทรปราการโนน ไม่ได้อยู่บ้านนี้ประจำอีกเหมือนกัน"

ท่านบนให้ฟังไปตามตรงอย่างที่ใจคิด

3...

คุณจรีชนกระเป่าเสื้อผ้าไปกระทัดรัดของตัวเองแล้วขับรถ ส่วนตัวออกจากบ้านไปในตอนสายของวันรุ่งขึ้น หลังจากสั่งงาน กับกฤติกาไว้สองสามเรื่อง

พอเสร็จจากการทำความสะอาดปิดกวาดทั่วๆ ไปซึ่งเป็น งานที่น้อยกว่าวันวานหลายเท่าตัว

จากนั้นหญิงสาวจึงขลุกอยู่กับเด็กน้อยเกือบชั่วโมง เดินไป ทางไหนก็หอบหิ้วตัวติดกันไปเกือบทั่วบ้าน แม้แต่เข้าไปเยี่ยมยาย ขึ้นที่ห้องพักของแกด้านหลังครัว

แล้วกฤติกาก็ใช้เวลาว่างช่วงสายวันนั้นต่อโทรศัพท์ไปยัง หมายเลขของเหตุร้ายเพื่อนของเธอจนสำเร็จจนได้

"แถมมีเหรอ..นี่นกะนะ"

"เฮ้ย..ยัยนกะ ไหนว่าจะมาหาเราที่บ้านไง นี่โทร.จาก ไหนนะ" เสียงปลายทางดังขึ้นอย่างตื่นเต้นดีใจที่ได้ยินเสียงเพื่อน

"กรุงเทพฯ จ๊ะ" กฤติกาตอบยิ้มๆ คิดว่าคำตอบนี้คงทำให้เพื่อนของเธองงงแงๆ

"อ้าว..ไปแถวอยู่แถวไหนกันเดี๋ยวจะขับรถไปรับ ดินะโทร. มาตอนนี้ เรากำลังจะออกไปทำงานอยู่แล้วเชียว"

"ทำไมไปสายนักล่ะ นี่มันจะสิบโมงแล้วนะเธอ"

"นานๆ ทีหรรอกยะ ความจริงเข้านี้ต้องไปพรีเซนต์ที่บริษัท ลูกค้า แต่เขาเกิดเลื่อนนัดกระทันหัน เราเลยถือโอกาสเกงานเสีย ครึ่งวัน นกมาก็ดีแล้วเราจะได้ลาเต็มวันเสียเลย"

"จะดีเหรอ ใว้นัดเจอกันวันเธอหยุดงานดีกว่าน่า"

"เฮอ..พูดขอปกกลแสะ ใ้เราเรียวกเจอ คิดถึงจะแย่ นึกว่า เข้ากรุงเทพฯ แล้วจะมาบ้านเราเลยอย่างทีบอก"

"เราก็คิดถึงนะ ตามหาบ้านเธอแล้วด้วย แต่สงสัยจะผิดทางนะ เลยเกิดเรื่องบังเอิญบังเอิญมีงานให้ทำพอดี"

"เฮ้ย..งานอะไร บอกมาให้ชัดซิ" อีกรปลายสายหนึ่งร้องเสียงหลงกับข้อความที่ได้ยิน "นกะ..คนสมัยนี้ใว้ใจยากนะ"

โดยเฉพาะในกรุงเทพฯ นะ เสือสิงห์เต็มเมือง แล้วมีใครมาเสนอ
งานอะไรอี"

กฤติกาหัวเราะคิกคัก

"อย่าห่วงเลย เราพอรู้จักระวังตัวหรอกนะ ก็แค่หน้าที่เลี้ยง
เด็กกับทำงานบ้านนะ"

"อะไรนะ..ว่าใหม่ซี เราหูฟาดไปหรือเปล่า เป็นคนรับใช้นะ
หรือ"

"เออ..จะใช้ทับศัพท์คำนั้นก็ได้" เสือตอบกั้วหัวเราะ

"คิดพิเรนทร์อะไรยะ แรงงานพวกหมอพยาบาลมันล้น
ตลาดตั้งแต่เมื่อไรกัน ยัยนง..พยาบาลระดับปริญญาถึงต้องไป
เป็นคนใช้นะ"

"อย่าดูถูกงานสุจริตนะ เด็กน่ารักด้วยแหละ เรานี้ก็สนุกจน
ผลอตปากรับคำไปแล้ว เลยไม่อยากจะเสียดำพูด"

"ถามจริงๆ เถอะ มันเกิดอะไรขึ้น"

กฤติกาถูกเพื่อนรักชักใช้จนต้องยอมบอกเล่าเหตุการณ์ให้
ฟังโดยละเอียด

ถึงอย่างไรก็ต้องอาศัยความร่วมมือจากเพื่อน เวลาติดต่อส่งข่าวคราวกับบิดามารดาของเธอตลอดเวลาที่อยู่กรุงเทพฯ อยู่แล้ว

"แล้วนี่เธอคิดจะทำอยู่นานมัย คุณลูกสาวนายพล" ทฤทัยถามประซัดเล่นๆ หลังจากฟังเรื่องราวสุดพิศดารของเพื่อนรักแล้ว ก็ยังไม่อยากจะเชื่อหูตัวเองนัก

"ไม่รู้ซี อาจจะมีสักอาทิตย์ละมั้ง คุณป้าจรีบอกว่าจะรอคนจากสำนักจัดหางานด้วยเพราะรู้ว่าเราจะไม่อยู่ทำถาวร"

หลังวางสายจากเพื่อนรัก กฤติกาก็รู้สึกเบาใจขึ้นอีกเพราะหนึ่ง ต่อจากนี้เวลาเธอโทรศัพท์พูดคุยไปทางบ้านที่ต่างจังหวัดก็จะสะดวกขึ้น เพราะได้เตรียมนัดแนะกับเพื่อนไว้แล้ว

หญิงสาวทำงานต่อจากนั้นอย่างสบายใจจนถึงกับฮัมเพลงเบาๆ กับเด็กน้อย ซึ่งยอมเล่นและหัวเราะเอิ๊กอ้อกับพี่เลี้ยงคนใหม่มากขึ้น

เธอปุบป๊ะนุ่มๆ กับพื้นพรมในห้องนั่งเล่นชั้นล่างให้แม่หนูนอนหลับสบายๆ ในช่วงป่วย โดยไม่ลืมขวดนมและของเล่นขึ้นโปรดไว้รายล้อมรอบตัว

พอเด็กหลับสนิท

กฤติกาลูกขึ้นหยิบผ้าขี้ริ้วผืนสะอาดกับไม้ปิดฝุ่นอันเล็ก ๆ ตรงไปยังตู้โชว์ของจุกจิกมุมห้องแพนทรีต่อจากห้องนั่งเล่น เพื่อจัดการทำความสะอาดกับพวกรอยฝุ่นจับหนาและคราบดำตามกรอบกระจกที่ทำให้ไม่น่ามองนัก

ตอนอยู่บ้านตัวเองแม้เธอจะยังไม่เคยลงมือจัดแต่งบ้านเองทั้งหมด แต่ความที่เคยช่วยมารดาทำนั้นนี่หน้อยยามว่างหญิงสาวจึงพอรู้งานบ้านงานเรือนพอตัว

ทั้งพลตรีประวิตรและภรรยาก็ไม่ได้ปล่อยปละลูกสาวคนเดียวมาให้ฟุ้งเฟ้อ หรือหยิบโย่งจนทำอะไรไม่เป็น แต่ท่านได้ปลูกฝังให้ลูกทำตัวเหมือนคนติดดินธรรมดาทั่วไป เปรียบเทียบกันด้วยความรู้ความสามารถมากกว่าจะมองเพียงรูปลักษณ์ภายนอกภายนอกหรือเพียงแค่ฐานะเท่านั้น

และอาชีพพยาบาลก็เป็นวิชาชีพที่กฤติกาสัมผัสใจเลือกเรียนด้วยตัวเอง โดยไม่มีการบังคับขู่เข็ญจากผู้ใดแม้แต่บิดามารดา เธอจึงไม่คิดว่าเป็นเรื่องน่าแปลกประหลาดมหัศจรรย์อะไรนักหนา กับการทำงานบ้านอย่างที่กำลังทำอยู่เวลานี้

อัศวินหยุดรถตามสัญญาณไฟจราจรตรงทางแยกข้างหน้า
อีกเพียงไม่กี่คือใจเท่านั้นเขาก็จะได้กลับถึงบ้านอยู่แล้ว

ตลอดเวลาไปราชการต่างจังหวัดแต่ละครั้ง เขาจะอด
คิดถึงลูกสาวของตัวเองไม่ได้สักที นึกห่วงกังวลสารพัด กลัวคน
เลี้ยงจะปล่อยปละหรือทำสิ่งใดให้ไม่ถูกใจ

แม้ครั้งนี้อัศวินจะฝากลูกไว้กับป้าแท้ๆ ของตัวเอง แต่เขาก็
ยังไม่วางใจเท่าไร

เพราะป้าจรียังไม่เคยได้เลี้ยงดู้วยหนูอย่างใกล้ชิดคุ้นเคย
นัก นอกจากรับดูแลให้เป็นบางครั้งบางคราวยามอัศวินมีธุระ
จำเป็นจริงๆ เท่านั้น

และก่อนหน้านี้แกก็ยังมีพี่เลี้ยงประจำอยู่ด้วย อาศัยเพียง
ให้ท่านคอยดูแลควบคุมคนเลี้ยงอีกที่เท่านั้นเอง

แต่คราวนี้เขาต้องปล่อยให้คนแก่วัยหกสิบกว่าดูแลเด็ก
เด็กคนหนึ่งกับเด็กชายซุกซนอีกคนหนึ่ง เลยยิ่งรู้สึกกังวล เป็นห่วง
ทั้งเด็กและคนแก่